

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 10 de setembre de 2025

**Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. III. La Pasqua de Jesús. 6.
La mort. «Jesús llançà un gran crit i va expirar» (Mc 15,37)**

Benvolguts germans i germanes,

Bon dia i gràcies per la vostra presència, un bonic testimoniatge!

Avui contemplem el cimal de la vida de Jesús en aquest món: la seva mort a la creu. Els Evangelis recullen un detall molt valuós, que mereix ser contemplat amb la intel·ligència de la fe. A la creu, Jesús no mor en silenci. No s'apaga lentament, com una llum que es consumeix, sinó que deixa la vida amb un crit: «Jesús llançà un gran crit i va expirar» (Mc 15,37). Aquest crit ho engloba tot: dolor, abandonament, fe, ofrena. No és només la veu d'un cos que cedeix, sinó el darrer senyal d'una vida que es lliura.

El crit de Jesús va precedir d'una pregunta, una de les més punyents que es poden pronunciar: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» És el primer verset del Salm 22, però en llavis de Jesús adquireix un pes únic. El Fill, que sempre ha viscut en íntima comunió amb el Pare, experimenta ara el silenci, l'absència, l'abisme. No es tracta d'una crisi de fe, sinó de la darrera etapa d'un amor que es lliura fins al fons. El crit de Jesús no és desesperació, sinó sinceritat, veritat portada al límit, confiança que resisteix fins i tot quan tot calla.

En aquell moment, el cel es va enfosquir i la cortina del santuari es va esquinçar (cf. Mc 15,33.38). És com si la creació participés d'aquest dolor i al mateix temps revelés alguna cosa nova: Déu ja no habita rere una cortina, el seu rostre és ara plenament visible en el Crucifix. És allí, en aquell home lacerat, on es manifesta l'amor més gran. És allí on podem reconèixer un Déu que no roman distant, sinó que travessa fins al fons el nostre dolor.

El centurió, un pagà, ho entén. No perquè hagi escoltat un discurs, sinó perquè va veure morir Jesús d'aquella manera: «És veritat: aquest home era Fill de Déu» (Mc 15,39). És la primera professió de fe després de la mort de Jesús. És el fruit d'un crit que el vent no va esvaïr, sinó que va tocar un cor. A vegades, allò que no som capaços de dir amb paraules ho expressem amb la veu. Quan el cor és ple crida. I això no sempre és un senyal de debilitat, pot ser un acte profund d'humanitat.

Nosaltres estem acostumats a pensar en el crit com quelcom descompost, que s'ha de reprimir. L'Evangelí confereix al nostre crit un valor immens i ens recorda que pot ser una invocació, una protesta, un desig, una entrega. Encara més, pot ser la forma extrema de la pregària, quan ja no ens queden paraules. En aquell crit Jesús va posar-hi tot el que li quedava: tot el seu amor, tota la seva esperança.

Sí, perquè també hi ha això en el crit: una esperança que no es resigna. Es crida quan es creu que algú encara pot escoltar. Es crida no per desesperació, sinó per desig. Jesús no va cridar contra el Pare, sinó cap a Ell. Fins i tot en el silenci, estava convençut que el Pare era allí. I així ens va mostrar que la nostra esperança pot cridar, fins i tot quan tot sembla perdut.

Cridar es converteix, doncs, en un gest espiritual. No és només el primer acte del nostre naixement —arribem al món plorant—: és també una manera per a restar vius. Es crida quan es pateix, però també quan s'estima, quan s'invoca. Cridar és dir que hi som, que no volem apagar-nos en silenci, que tenim encara alguna cosa per oferir.

En el viatge de la vida, hi ha moments en què guardar-ho tot a dins pot consumir-nos lentament. Jesús ens ensenya a no tenir por del crit, mentre sigui sincer, humil, orientat al Pare. Un crit mai no és inútil si neix de l'amor. I mai no és ignorat si s'adreça a Déu. És una via per a no cedir al cinisme, per a continuar creient que un altre món és possible.

Estimats germans i germanes, aprenguem també això del Senyor Jesús: aprenguem el crit de l'esperança quan arriba l'hora de la prova extrema. No per a ferir, sinó per a encomanar-nos. No per a cridar contra algú, sinó per a obrir el cor. Si el nostre crit és vertader, podrà ser el llindar d'una nova llum, d'un nou naixement. Com per a Jesús: quan tot sembla acabat, en realitat la salvació era a punt de començar. Si es manifesta amb la confiança i la llibertat dels fills de Déu, la veu sofrent de la nostra humanitat, unida a la veu de Crist, es pot convertir en font d'esperança per a nosaltres i per a qui és al costat nostre.